

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **H. V. L.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 202 wietnamskiego kodeksu karnego, będącego odpowiednikiem przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., ściganego na podstawie czerwonej Noty Interpolu numer A- [...] z 3 lipca 2023 r. wydanej przez władze Socjalistycznej Republiki Wietnamu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego skierowanej na niekorzyść ściganego od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. VIII Kop 284/23.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi
Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, postanowieniem z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. VIII Kop 284/23, na podstawie art. 603 § 1 k.p.k. w zw. z art. 52 ust. 3 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, sporządzonej w dniu 22 marca 1993 r., stwierdził prawną niedopuszczalność

wydania ściganego obywatela wietnamskiego H. V. L. w celu wykonania wobec niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wietnamskiego Sądu Ludowego dystryktu Hung Nguyen, prowincja Nghe An (Wietnam) z dnia 14 sierpnia 2008 r., o sygnaturze [...], za popełnienie przestępstwa z art. 202 wietnamskiego kodeksu karnego, będącego odpowiednikiem przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z zawartą umową między Rzeczpospolitą Polską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, wydanie w celu wykonania kary następuje tylko z powodu takich przestępstw, które podlegają karze według prawa obu Umawiających się Stron i jeżeli dana osoba została skazana na karę pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności. W realiach tej sprawy spełniony został tylko jeden warunek - podwójnej karalności. Natomiast nie został spełniony drugi warunek, gdyż ścigany został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która nie przekracza umownego progu dopuszczalności prawnej ekstradycji.

Postanowienie to uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego.

Od tego orzeczenia kasację na niekorzyść ściganego wniósł Prokurator Generalny. W kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu art. 52 ust. 3 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, sporządzonej w dniu 22 marca 1993 r, polegające na wyrażeniu przez Sąd błędnego poglądu, że wydanie w celu odbycia kary jest stosownie do treści art. 52 ust. 3 *in fine* tej umowy możliwe w razie skazania na karę powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności lub karę surowszą, co spowodowało stwierdzenie prawnej niedopuszczalności wydania osoby ściganej w tej sprawie, wobec jej skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa treść tego przepisu, ustalona na podstawie francuskiego tekstu umowy, mającego decydujące znaczenie w razie powstania rozbieżności interpretacyjnych wskazuje, iż wydanie w celu odbycia kary następuje w razie skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności lub na karę surowszą, wobec czego wskazana negatywna przeszkoda odmowy stwierdzenia prawnej dopuszczalności wydania osoby ściganej *in concreto* nie występowała i wniósł o

uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Socjalistyczną Republiką Wietnamu z 22 marca 1993 r., która jest centralnym zagadnieniem kasacji, obowiązuje nadal w stosunkach między tymi krajami zgodnie z protokołem między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Socjalistycznej Republiki Wietnamu sporządzonym w Hanoi w dniu 18 lipca 2000 r.

W tej umowie międzynarodowej w rozdziale I części III uregulowano kwestie dotyczące wydania osoby ściganej w celu również wykonania orzeczonej co do niej kary (postępowanie ekstradycyjne), które – stosownie do wskazanej treści art. 615 § 2 k.p.k. zasady subsydiarności - mają pierwszeństwo przed prawem krajowym, stosowanym wówczas gdy umowa nie reguluje określonej kwestii.

Umowa została sporządzona, co wynika z jej końcowych postanowień w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, wietnamskim i francuskim. Zastrzeżono w niej jednocześnie, że wszystkie teksty są jednakowo autentyczne, a w przypadkach rozbieżności w interpretacji umowy tekst francuski przeważa, co ma zasadnicze znaczenie dla tej sprawy.

Jak bowiem wynika z tekstu umowy opublikowanej w Dzienniku Ustaw (Dz.U.1995.55.289) w języku polskim wydanie w celu wykonania kary jest dopuszczalne – stosownie do treści art. 52 ust. 3 *in fine* – w razie skazania na karę pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy lub na karę surowszą.

Z kolei tekst tego przepisu umowy sporządzony w języku francuskim wskazuje, że ekstradycja w celu wykonania kary jest dopuszczalna w razie skazania na karę co najmniej 6 miesięcy lub karę surowszą. Zwrot „au moins” należy bowiem tłumaczyć jako „co najmniej, przynajmniej” (por. Wielki słownik francusko – polski, Wiedza Powszechna, Warszawa 1982). Całość spornego fragmentu „d’au moins six moi sou plus severe” ma treść „co najmniej 6 miesięcy lub surowiej”. Podobnie - posługując się translatozem dostępnym na stronach

internetowych - brzmi tekst tego przepisu po dokonaniu tłumaczenia z języka wietnamskiego na język polski, co trafnie wykazano w uzasadnieniu kasacji.

Zatem z tekstu tej umowy sporządzonego w językach francuskim i wietnamskim wynika, że ekstradycja w celu wykonania kary jest dopuszczalna w przypadku skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności lub na karę surowszą. Z polskiej wersji językowej z kolei wynika, że skazanie będące podstawą wydania ma dotyczyć orzeczenia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności lub kary surowszej.

Rozwiązaniem tych rozbieżności zgodnie z zapisem umowy jest tekst francuski, co oznacza w stosunkach dwustronnych między Polską a Wietnamem, że wydanie w celu wykonania kary powinno następować w razie skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności lub karę surowszą.

Zatem wydaniu ściganego obywatela Wietnamu nie stał na przeszkodzie warunek wskazany w art. 52 ust. 3 *in fine* wskazanej umowy dwustronnej, co prowadzi do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Warszawie dokonując wąskiej, z uwzględnieniem jedynie wersji tej umowy sporządzonej w języku polskim, interpretacji podstawowego warunku ekstradycji przewidzianego w umowie wiążącej Polskę i Wietnam, rażąco naruszyło treść tego postanowienia (przepisu) umowy. Wskazany błąd miał niewątpliwie istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, gdyż niezasadnie powołując się na ten warunek odmówiono prawnej dopuszczalności ekstradycji osoby ściganej.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

(r.g.)